

STEFANUS' TALE: Offentlig refs av Israel

Av Jan Lilleby

Hva gjelder selve emnet – som i denne artikkelen er om Israels fornektelse og forkastelse av Guds Messias, Jesus – så kan man lett finne samklang i Mat. 23, Apg. 7 (Stefanus) og Apg. 13, 15-37 (Paulus).

I Apg. 7 er vi i år 36-37 e. Kr. – mens i Apg. 13, med Paulus ute på sin første tur i Romerriket, Antiokia i Pisidia, med kongerikets evangelium til jøder og proselytter, er i år 44-45...noen mener litt senere cirka år 46-47.

Jeg vil ta en konsentrert gjennomgang av Apg. 7 og Stefanus sin sterke refs og irettesettelse av det vantro offentlige Israel med deres fariseere og saddukeere i spissen.

Stefanus satte her livet til, og ble da den første martyrt etter Jesu himmelfart.

Som bakteppe må vi forstå at *hele Apostelgjerningenes tretti år med historikk* er en tid der apostlene bare tilbød Israel Guds Kongerike (tusenårsriket, ref. Dan. 2, 44) ved at de skulle omvende seg til Jesus Kristus og ta vanndåpen. Det var altså ikke blitt menighetens tidshusholdning ennå, med den frie nådefrelsen. Bare Israel som nasjon var de som Gud talte til ved sine utsendte apostler. Proselyttene inkludert.

Å lese Stefanus' tale er som å høre en dødsdom opplest...og arrestanten er her det vantro Israel. Lukas framstiller talen som en *forsvarstale*, mer enn en anklage...og allikevel blir resultatet en kraftig dom over Israel, et varsel om svær ulykke og undergang som truer i horisonten!

Men før vi går inn i teksten i kap. 7, må vi først til kap. 6 – og jeg tar fram utvalgte vers. Disse viser at IKKE ALLE av Israels presteskap/fariseere var vantro. Tvert imot sier Apg. 6, 7 følgende:

«Og Guds ord hadde framgang. Tallet på disipler i Jerusalem økte sterkt, og en STOR FLOKK av prestene ble lydige mot troen.»

Faktisk ser det ut som om nettopp dette, at svært så mange av fariseer-partiet tok til troen på Kristus, hisset opp den harde kjernen hos disse som var motstandere av Jesus og apostlene. De ville rykke ut og prøve å stoppe

den store framgangen hos de messianske troende den gangen. Det er dette som var selve sakens kjerne, noe vi tydelig ser når vi kommer til Apg. 9 og forfølgelsene mot de troende eskalerer i en fengslings-kampanje ledet av den nidkjære unge Paulus!

Apg. 6, 11 og 13-14 viser oss at det ble dannet en konspirasjon mot Stefanus, basert på løgn og falske vitner – akkurat slik det også var tilfelle vedrørende Jesu korsfestelse:

«De avtalte da I HEMMELIGHET med noen menn at de skulle si: Vi har hørt ham (Stefanus) tale spottende ord mot Moses og mot Gud...Der stilte de fram FALSKE VITNER som sa: Denne mannen holder ikke opp med å tale spottende ord mot dette hellige sted (tempelet) og mot loven...Vi har hørt ham si at denne Jesus fra Nasaret skal bryte ned dette sted og forandre de skikker som Moses gav oss.»

Jamfør dette med Mat. 26, 4 og 59-61:

«De rådslo om å gripe Jesus MED LIST».

«Men yppersteprestene og hele rådet (Sanhedrin) søkte FALSKT VITNESBYRD mot Jesus, slik at de kunne få dømt ham til døden. Men de fant ikke noe, enda MANGE FALSKE VITNER kom fram. Men til sist kom to fram og sa: Denne mann har sagt: Jeg kan bryte ned Guds tempel og bygge det opp igjen på tre dager!»

Da det Høye Råd ved yppersteprestene hørte denne falske anklagen, stilte de den arresterte Stefanus det soleklare spørsmålet, er dette sant?

Her er vi da over i det 7. kapittel, og legg merke til at Stefanus ikke gir et direkte ja-nei-svar til Rådet!

Han var i denne situasjonen en Jesu disippel og etterfølger, utvalgt av et apostolisk lederskap til å bistå de underprivilegerte troende i Jerusalem-forsamlingen. Han ble regnet opp sammen med blant andre Filip, evangelisten. Og om Stefanus' karakter og trosliv gis det ham en meget høy attest:

Apg. 6, 5: «...en mann FULL AV TRO OG DEN HELLIGE ÅND...»

Apg. 6, 8: «...FULL AV NÅDE OG KRAFT, og han gjorde UNDER OG STORE TEGN blant folket.»

Vers 8 og ordlyden der gjør at jeg personlig leser inn i teksten, for egen regning, at det var snakk om store helbredelses-mirakler og oppsiktsvekkende ting som utdrivelse av demoner og antakelig også oppvekkelse av døde. Han gjorde STORE tegn. Dette vil jeg påstå bare kan sies om slike ting som oppvekkelse av døde og befrielse fra demon besettelser. Folket der var nok rystet i sitt innerste – og det var helt sikkert nyhetene som var på alles lepper den gang.

Apg. 6, 10 forteller oss om en uimotståelig visdom hos disippelen:

«Men de (motstanderne) kunne ikke stå seg mot den VISDOM OG ÅND som han talte med.»

Derfor var det jo nettopp at Stefanus – i denne Hellige Ånds visdom og kraft – ikke gav Rådet et kort 'nei-svar'

men i stedet begynte han å legge ut om Israels historikk fra og med Abrahams utvelgelse!

For å si det på en annen måte: Dette hadde Rådet aldri i livet ventet seg. Å bli opp lekset av én av 'lavklassens folk' en nykomling og attpåtil en menighetstjener i den Jesus-troende messianske forsamlingen. De var lamslått av den Ånd og kraft som Stefanus der var drevet av...og de stirret på ham, og så at hans ansikt var forklaret (les: skinnende, lysende) som en engels ansikt! (Apg. 6, 15).

Tenk bare på hva som egentlig skjedde her: Hvem i gammel tid hos Israels stammer var det som dette sistnevnte under skjedde med? Jo, med Moses – han som jødene nå påstod ble spottet og ringeaktet av Stefanus. Så Gud Herren selv, ved Den Hellige Ånd, virket like opp i deres nærvær det SAMME MIRAKEL SOM HAN UTFØRTE HOS MOSES.

Men de så ikke dette, de var totalt forblindet åndelig talt. Vi leser jo i Bibelen, at Moses skinte så kraftig i ansiktet at han la et dekke over seg, så ikke folket skulle se at denne kraftvirkningen avtok. Hvilket vitnesbyrd og 'Backup' Stefanus fikk av Gud, like opp i det vantro presteskapets åsyn. For en skam for Israels lederskap, de som hevdet at de var voktere av loven og visste det meste hva gjaldt Moses og loven. (2. Mos. 34, 29-35). Paulus omtalte også denne spesielle hendelse i 2. Kor. 3.

Israels lederskap på Jesus' og apostlenes tid var helt igjennom korrupte og ondsinnede. Tiltross for at mange av dem virkelig omvendte seg til tro på Jesus. Bibelens tale er helt klar på dette! En nasjon ledet av løgnere og drapsmenn, og som dekket seg bak sitt blanke ytre, som om de skulle være Guds tjenere. De var kalkede graver, fulle av dødningeben og urenheter sa Jesus.

Hele forhøret av Stefanus skulle vært stoppet, da Rådet så at hans ansikt skinte i likhet som med Moses i gammel tid. Lukas bruker uttrykket «...de så at hans ansikt var som en engels ansikt». En av de typiske ting ved englene var at det lyste/skinte av dem når de åpenbarte seg for mennesker. Hele hendelsen med Stefanus' tale og påfølgende død ved steining, var en prinsipielt sett fullstendig likhet med, og påminnelse om, jødernes drap på deres egen Messias, Jesus. Gud brukte Stefanus til å påminne Israel om deres grove synd da de drepte Jesus og brukte falske vitner og løgn for å få det til å se ut som han hadde gjort en dødssynd.

Mat. 23 kommer oss sterkt i minne, og Jesus traff spikeren på hodet:

«Derfor, se, jeg sender til dere profeter og vismenn og skriftlærde. Noen av dem skal dere drepe og korsfeste, andre skal dere hudstryke i synagogene deres og forfølge fra by til by.» Vers 34.

«Jerusalem, Jerusalem, du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene under vingene. Men dere ville ikke.» Vers 37.

Stefanus' tale oppsummert og kommentert

Fra versene 2-5: Guds utvelgelse og kall til Abraham

Fra versene 6-7: Gud lar Abrahams ætlinger holdes som slaver i utlandet i 400 år. Men de skal bli befrikket og reise vekk fra slaveriet, til å bo i landet Gud lovte.

Fra versene 8-19: Omskjærelsen innføres, Isak fikk sønner og stammene etter Jakobs sønner – de tolv patriarkene. Tilfellet med salget av Josef, yngstemann og dette at Gud ved ham siden reddet hebreerne fra sultedøden, og endelig dette at Egypts nye konge (faraos Ramses) satte i gang straffetiltak for å begrense framveksten av hebreerne i Egypt – deres nyfødte ble tvunget til å settes ut slik at de ikke skulle overleve..

Fra versene 20-29: Hele Moses' historie, i konsentrert kort bakgrunns-form, fra fødselen av, elvefarten i en kurv, han var utvalgt av Gud (var fager sies det), faraos' datter oppdro ham, Moses vokser opp og blir en offentlig sentral person i Egypts lederskap. Moses dreper en egypter som slår en hebreer, men det blir oppdaget og Moses flykter ut i Midians land hvor han siden fikk to sønner.

Fra versene 30-35: Herren åpenbarer seg i tornebusken og utvelger ham til å lede de hebraiske slavene ut av Egypt, ved hjelp av tegn og under – og i vers 36 får vi en profeti om Jesus nevnt (en profet likesom Moses).

Fra versene 36-39: Moses' person og lederskap som en Guds profet fremhevet av Stefanus. Moses delte Det røde Hav etter først å ha tvunget Egypt i kne ved tegns og underes kraft. Moses var den som sa til folket at de skulle tro på en profet lik ham selv (Kristus), når han en dag i framtiden stod fram. Moses var hele tiden ledet av Guds engel under tiden i ørkenen i førti år, og som gav Moses levende ord. Men folket stod Moses imot og ville ikke være lydige, og de vendte sine hjerter til Egypt – de ville tilbake til livet der...tydeligvis.

Fra versene 40-42: Folket fikk Aaron til å lage dem en gullkalv som de kunne tilbe, siden Moses var borte fra dem en tid. Gud vendte seg bort fra folket på grunn av dette, han overgav dem til å «..dyrke himmelens hær».

Fra versene 43-44: De refses videre av Stefanus ved at han påminner Rådet at deres fedre i ørkenen og i opprør mot Moses, hadde tatt til med avgudsdyrkelse, ved navns nevning: De bar med seg Moloks telt og guden Remfans stjerne...bilder de hadde laget for å tilbe dem. Han påminner Rådet også dette at de av den grunn hadde blitt deportert til Babylon (Jeremias' profeti).

Kort bemerkning: Her ser vi at Stefanus hele tiden skruer opp 'temperaturen' – ved å systematisk framheve fedrenes notoriske synder mot Gud Herren. Og han har nå altså påpekt at deres motstand mot Moses i gammel tid har blitt gjentatt ved at de også nå, i inneværende tid, gjør motstand og fornekter Jesus Kristus! Men temperaturen vil i de

påfølgene versene bli skrudd ytterlige opp...og tilslutt eksploderer det hele i blindt satanisk raseri.

Fra versene 45-47: Tabernakelet i ørkenen nevnes, og at dette fulgte med dem også etter at de var kommet inn i Kanaans land under Josva. Helt opp til Davids dager hadde de tabernakelet som Gudshus, kalt ofte for sammenkomstens telt i GT. Salomo var den som omsider bygde et tempel for Gud.

Kort kommentar: Nå begynner Stefanus å nærme seg stridens kjerne. De hadde jo anklaget ham for å tale imot tempelet, og han legger nøye ut for dem videre...

Fra versene 48-50: Med full dekning i Det gamle Testamentet hva gjelder Guds tanker om at mennesker bygger et tempel for ham, sier Stefanus rett fram ved sitat fra Jes. 66 og 1 Kongebok 8, at Gud ikke bor i hus bygget av mennesker. Han har derimot himmelen som sin trone, og jorden som en fotskammel for sine føtter. Gud er den som har skapt alt dette.

Fra versene 51-53: Stefanus stempler Rådet og presteskapet i tempelet med et utsagn som vi vel må si også har full relevans den dag i dag angående jødenes svære og formørkede fornektelse av Jesus som Messias:

«Dere stivnakker og uomskårne på hjerter og ører! Dere står alltid Den Hellige Ånd imot – som deres fedre så også dere!»

Og han peker derfra direkte på Jesus og hans død, og pekte også på at de hadde drept alle profetene som Gud hadde sendt i tidligere tider. Meget sterk kost! De ikke bare hadde drept Jesus, men også forrådt ham. Judas bar altså ikke forræderiet alene – nei, hele folket med deres rådsherrer i spissen holdes ansvarlig. Og slikt ondt gjorde de, enda de hadde mottatt loven ved engler og allikevel ikke holdt den.

Kort kommentar: Husk nå kjære leser, at mens alt dette pågikk da Jesu tjener, Stefanus, forklarte seg og samtidig refset det offisielle religiøse Israel i aposteltiden – så måtte de nødtvunget sitte og se på at arrestantens ansikt lyste og skinte imot dem. Slik det også var tilfelle med Moses! Hvilket skue, og hvilket scenario!

Fra versene 54-60: Rådet beskrives av Lukas her – at disse refsende ord stakk dem i hjertet og det førte til at de skar tenner imot ham. I Apg. 2, 37 ser vi at jødene etter å ha hørt Peters pinsetale, også opplevde at talen skar dem i hjertet, men de reagerte mønstergyldig. De spurte da Peter angerfullt om hva de nå skulle gjøre. De ville ikke gå imot Peter, nei de omvendte seg og det gjorde hele tre tusen jøder den dagen.

Stefanus var nå blitt grepet av et sterkt syn, han så Jesus (Menneskesønnen) stå ved Guds høyre hånd i himmelen. Men da skrek Rådet imot ham og holdt for sine ører i raseri. Det bare eksploderte fullstendig. (Var det Satan som fór inn i dem?) Ja, en kan bare undre seg.

De grep de ham og tok ham utenfor byen for å steine ham til

døde.

«De drev ham ut av byen og steinet ham. Vitnene la klærne av seg ved føttene til en ung mann som hette Saulus. Og de steinet Stefanus, mens han bad og sa: «Herre Jesus, ta imot min ånd! Så falt han på kne og ropte med høy røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd! Og da han hadde sagt dette, sovnet han inn.»

Jeg nevnte ovenfor blant annet at Stefanus sin tjeneste, forsvarstale og død var en påminnelse om nettopp de samme ting som tidligere hadde skjedd med Jesus.

Stefanus' bønn mens han er i ferd med å dø under steinkastingen, var samme form for bønn som Jesus Kristus selv hadde bedt da han døde på korset: Tilregn dem ikke denne synd!.

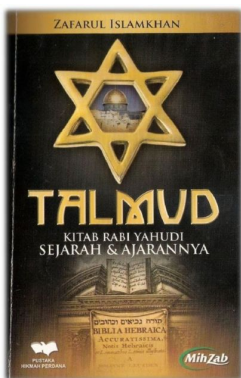
Jeg nevnte også Paulus sin tale til synagogen i Antiokia i Pisidia i Apg. 13.

Paulus møtte på den ene siden, mange jøder og proselytter som tok til troen på Jesus, og på den andre siden – de vantro av tilhørerne stod imot, og de begynte å hisse opp en mobb for å 'ta' Paulus. Apg. 13,50-52 – som er cirka omkring år 44-45:

«Men jødene fikk hisset opp de fornemme kvinner som holdt seg til jødernes tro, og de **fremste menn i byen** (lederskapet kan vi godt si), og de fikk i stand en forfølgelse mot Paulus og Barnabas, og drev dem bort fra sine områder. – De ristet da støvet av sine føtter mot dem og dro til Ikonium. – Men disiplene ble fylt av glede og Den Hellige Ånd.»

Med disse ord vil jeg avslutte artikkelen.

Vi har nå lært hvordan jødedommen på en notorisk måte har stått Jesus Kristus imot i alle år. Likesom de ALLTID har stått Gud og Den Hellige Ånd imot.

Helt siden år 500 e. Kr. – da den Babylonske Talmud ble gitt ut i skriftlig form, kan man lese seg til hva fariseerklassen og de skriftlærde falskelig lærte. Man kan lese seg til hvordan de lærer at Jesus var barn av Maria (Miriam) som hun fikk etter samkvem med en romersk centurion! Jesus omtales som en som brenner i kokende ekskrementer i et evig helvete.

Dette er sant, så utrolig det enn høres ut. Selv om du ikke får høre dette sagt fra en talerstol i noen jødisk synagoge i vår tid.

Bok omslaget: Her ser du «Remfans Stjerne» - heksagrammet som nå er en del av Israels flagg.

Så, Jesus-fornektelsen er vedvarende...mens Paulus sine ord i Apg. 28, 28 er ennå i ferd med å oppfylles:

«Så skal dere (dere jøder) vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.»

Israels stilling innfor Gud sett i lys av menighetens tid.

Av Jan Lilleby
Denne artikkel er basert i stor grad på et kompendium jeg skrev for et bibelseminar jeg holdt i 2012.

ISRAEL I HISTORIEN.

Israel falt fra Gud slik vi finner i spennet mellom Apg. 28, 25-28 og Efeserbrevets skrijving – som skjedde i år 62 da Paulus var i Rom for ankesaken sin.

Tilga Gud jødedommen i en *total-forståelse*, korsfestelsen tatt i betraktning? □□

SVAR: Nei, på ingen måte! Jesu bønn på korset om å tilgi dem pga. deres uvitenhet, avkreftes og dimmiteres mot Israels harde respons på budet fra apostlene om å omvende seg og tro Kristus – de **VILLE IKKE OMVENDE SEG**, ergo så frastøtes de fra Gud og all kontakt brytes, Israel mistet alle sine rettigheter både landet deres og prestetjenesten. De ble sendt inn i en uhørt ødeleggelse, som begynte med deres opprør i 66 og endte i Sept. År 70 med katastrofalt mannefall. Vi skjønner lett at tilgivelsen i Jesu bønn på korset var knyttet opp mot dette at Israel skulle i de påfølgende år ha omvendt seg til tro på Kristus!

Israels ødeleggelse var bebudet i Jesu taler (lignelser, se Matt. 22, 7 og Luk. 13), i Peters taler, se Apg. 3, 22-23 der han gjentar Mose advarsel om ødeleggelse, Paulus gjentatte advarsler i 1. Kor. 10, 2. Tess. 2, for ikke å snakke om Rom. 1 og 2. □□ Dersom de ikke tok imot Kristus skulle de bli □□ «...utryddet av folket...».

Israel i vår tid, helt siden år 70, ligger under den nasjonale bannbulle fra Gud Herren, og er ikke hans nasjon på jord, slik det var gitt dersom de hadde overholdt hans bud og lov. Hadde de tatt imot Kristus, ville ingen ødeleggelse rammet dem. □□

Esek. 36 beviser en ubrutt syndelinje/og unåde over Israel som nasjon, i forhold til hele tidsrommet fra deres ødeleggelse (Esek. 36, 19) og fram til at Jesus kommer med tusenårsriket etter først å ha

hevnet seg på den falne anti-kristelige jødedommen (sionismen) som framgår av Esek. 36, 23: «Jeg vil hellige mitt store navn (Jesus), som er blitt **vanhelliget blant folkene, det som dere har vanhelliget (spottet!) blant dem.** Og folkene skal kjenne at jeg er Herren (Kristus), sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Hvordan kan det være at kristen-sionismen lærer at Gud har opprettet Israel igjen og velsignet dem – når vi i Esek. 36 presenteres for en ubrutt praksis i jødedommen som påkaller Guds svære vredestraff over dem? De påstås (rettelig så) å ha spottet/vanhelliget Herrens navn i hele den tiden DE HAR BODD I SPREDNINGEN BLANT VERDENS NASJONER!

Vi skjønner at sionismen ikke har noen sak som kan forsvares. Den er allerede totalfallitt, for Guds Ord kan ingen stå imot i denne saken. Denne helligelse av Herrens navn imot jødedommen, er det samme som flere av profetene kaller 'Hevnens dag' – av Jesus kalt for 'Den store trengselstiden' – og Jeremias kalte den for 'Jakobs trengsel'.

Dette temaet med Esek. 36 hadde jeg med i mitt første seminar i Kristiansand våren 2011, for de som husker.

For å finne ut hva som eksakt skal skje når tiden kommer for denne helligelsen av Herrens navn på det *vantrø ondsinnete Israel*, så må vi til Åpenbaringen. Likeså bør man lese Sak. 13, 8 om at *bare en tredjedel* vil overleve denne 7-årige trengselstiden i Israel.

ISRAEL I MODERNE TID

Det var Israel som var først ute med å sprengre bomber på markeds plasser og busser/tog, for i mandatperioden med britene prøvde de å skremme dem ut av Palestina. Bombingen av Hotel David med 90 drepte. Irguns brutale angrep på en palestinsk landsby med over 200 drepte menn, kvinner og barn.

Flere årtier før PLO ble opprettet av Yassir Arafat og Abdel Nasser i 1962. Sak. 8, 13:

«..likesom dere var **en forbannelse blant folkeslagene, du Judas hus og du Israels hus...**».

Ikke araberne og palestinerne, men jødene!

Vår tids buss-sprenginger i Jerusalem og andre terror-dåd fra PLO, og siden påfølgende arabisk-palestinske fanatikere, må historisk sett betegnes som et gjensvar/hevn på Israels (Irgun og Haganah) terror og drap på palestinere. Listen er lang i Israels disfavør...som jo kristen-sionismen påstår er en nasjon styrt av Gud og velsignet av Gud. Israels gjerninger viser at de ikke er av Gud, men deres nasjonsprosjekt er av anti-kristelig opphav, Satan, som bygger sin plattform for å sende sin messias-erstatte, Antikrist i sin tid.

Sionistiske bombe-terror angrep begynte allerede den 29. juni 1939 - her er et utdrag fra websiden til Middle East Policy Council, som viser til Irgun (Etzel) og Lehi (Stern banden). Begge disse grupper reflekterte synspunktene til Zeev Jabotinsky om at en selvstendig jødisk stat burde etableres på begge sider av Jordan elven, ved bruk av vold. **Mellom 1939 og 1942 utførte Irgun 60 terrorangrep, med 120 drepte palestinere pluss hundrevis av sårede.** For å påskynde britenes tilbaketrekking fra Palestina så myrdet Stern banden Lord Moyne den 6. november 1944 i Cairo. Den 26. juli 1946, sprengte Irgun King David Hotel i Jerusalem (se bildet), og 91 britiske liv gikk med samt at nær 500 mennesker ble skadet. Hotellet var base for britenes overvåking av mandatet. Stern bandens siste terror-dåd var å drepe Sveriges FN megler, grev Folke Bernadotte, 17. september 1948. Så langt Middle East Policy Councils uttalelser. Deres web er mepc.org for dere som vil lese mer om dette.

Utvisnings-dommen Gud gjennomførte i år 70 og ødeleggelsen av nasjonen, står dermed ved makt i vår tid. Deres terror-dåder og landprosjekt er ikke av Gud, selv om Gud visste om at dette ville skje i endetiden. Prosjektet er framdrevet av onde, og faktisk illuminatiske krefter, visse frimurer-losjer i verden. Selve sjefsbiksen er Rotschild-dynastiet, som står bak byggingen av høyesteretts-bygget i Jerusalem, og sannsynligvis også vil stå bak byggingen av et tredje tempel snart. Bannbullen mot Israel vil ikke oppheves av Herren før han er kommet tilbake...

Se mine tre bøker i Israel-trilogien. Kan kjøpes her på nettsiden, se egen liste.

De ble kastet ut av landet ved benyttelse (fra Guds side) av romerhærene (kalt Kongens hær, i Matt. 22, 7), og de ble i hht. Josefus' krigshistorie deportert tilbake til Egypt som slaver, men ingen ville kjøpe; Mose profeti i 5. Mos. 28, 68 oppfylt i årene 70-71. Dette sier oss alt: Gud har annullert nasjons-prosjektet helt. Det må en ny utvelgelse til, og den vil komme i og med Den store Trengsel

(se min bok om Moses og Elias som kommer med Hevnens dag).

Israel er Babylon skjøgen i Åp. 17-18; Israels flagg med heksagrammet, utgjør Dyrets merke og har magisk okkult tallverdi 666; for at Antikrist (Åp. 13ff) skal kunne gjennomføre full kontroll av innbyggerne og tvinge dem til å tilbe ham, skal dette logo, stjernen, prentes i panne eller hånd, og bare disse vil få kjøpe eller selge. Allerede ser vi påbegynt den nye 'Berlinmur' som skal sperre dem inne sammen med dette monsteret! Jødedommen er grunnet på den babylonske Talmud læren, der en finner grov spott av Jesus. Talmud er Israels offisielle religion. Religionen er satanisk i dens natur, og rent anti-kristelig. For ikke lenge siden fremmed Netanjahu et lovforslag at Talmud skal være Israels eneste religion. Personlig har jeg ikke fulgt opp denne saken, og vet ikke hva som siden har skjedd med forslaget.

FN og San Remo konferansen i tidligere tid, mener å lovlig ha opprettet Israel som nasjonalhjem for jøder fra hele verden. Men Gud har ikke talt i og med dette. Han er taus, og himmelen er lukket med syv segl!

(Det er derfor trengselstiden begynner med at engler bryter de syv segl i Åpenbaringen). Når Gud lar høre fra seg etter 2000 år med taushet overfor Israel, så braker det løs med domshandlinger!

Guds domslutning fra år 70 står fast og urokkelig, og det kommer en domshandling nummer to siden år 70: **Syv års trengsel og plager** som skal både hevne vanhelligelse av Herrens navn på den ene siden (Esek. 36ff), men samtidig bli en streng tuktt til å falle på kne og påkalle det navn de før har vanhelliget: Jesus Kristus.

Kristen-sionismen: Kristne kan ikke støtte både lys og mørke i ett og samme. Man kan ikke støtte den antikristelige, ugudelige, Jesus-hatende, og ulovlige staten Israel, og samtidig hevde at man elsker Jesus Kristus! Få sionismen vekk fra ditt liv...og lær deg heller å forstå Bibelen og Guds ord rett!

Av Jan Lilleby

Det har blitt en gammel diskusjon innen kristenheten hva gjelder de såkalte «Ti tapte stammer» – altså fra dette at

Sankerib i år 721 f. Kr. deporterte disse stammene til omkringliggende hedningeland.

Mange bibelforskere og historiegranskere/vitenskapsmenn har behandlet dette temaet i ganske uttømmende grad.

Det blir av visse sekteriske fløyer i både Norge og i utlandet – mest det sistnevnte, hevdet at siden de ti stammene i Nord-Riket har forsvunnet, så er disse blitt utblandet og spredt innen den vestlige verden, slik at det er i vår tid de kristen-kulturelle landene i vesten som nedstammer fra de tapte ti stammene.

Da kan jeg si, støttet av både Bibelen og av arkeologiske funn, at dette er en umulighet!

For en slik total-deportasjon av de ti stammer i Nord-Riket har aldri funnet sted. Det er et teoretisk fantasiprodukt av mennesker, og uten støtte i virkelighetens verden. Jeg forklarer straks hvorfor.

Assyrerkongen som begynte deportasjonene sier selv at han tok som fanger 29290 personer. Det er helt innlysende at dette var bare en veldig liten andel av den totale befolkning i hele Israel. Ser vi i 2. Sam. 24, 9 så var antall menn som var gamle nok til å gjøre tjeneste som soldater hele 800 000. Altså var de deporterte bare cirka 3,7 prosent av Nord-Rikets militærstyrker. Tas det med kvinner og barn samt eldre som ikke kunne være

soldater, vil prosentandelen bli vesentlig mindre – kanskje så lav som bare 2,0 prosent (?).

«Og Joab oppgav for kongen tallet på dem som var mønstret: I Israel var det åtte hundre tusen sterke menn som kunne dra sverd, og Judas menn var fem hundre tusen.»

Leser vi 2 Kong. 17, 6 finner vi at de må antakelig ha blitt deportert i to grupper. Den ene ble plassert i vestlige Mesopotamia, og den andre i den østre del av det Assyriske riket.

«I Hoseas' niende år inntok den assyriske kongen Samaria og bortførte Israel til Assyria. Han lot dem bo i Halah og ved Habor, en elv i Gosan, og i Medias byer.»

Dr. James Frederick McCurdy sier i sin bok, 1894 «History, Prophecy and the Monuments» (seksj. 363): (Fås som re-print hos Amazon!)

“Dette er hele historien om den berømte ‘Spredningen av De Ti Stammer’. Antallet erklært av Sargon er ikke på noen måte satt for lavt. Assyriske konger hadde ikke akkurat for vane å minimalisere deres erobringer. Allikevel blir ikke dette flere enn det antall innbyggere som bor i Salisbury. Noen få år senere ble et antall fanger ført bort fra Juda (Syd-Riket) som var syv ganger flere enn disse fra Nord-Riket, uten at det mye mindre Juda dermed ble ødelagt eller forsvant.»

De som ble deportert var høyst sannsynlig de mest betydningsfulle og innflytelsesrike menn med deres familier. Resten av befolkningen forble i Israel og ble altså ikke deportert. Jehovas tro og religion fortsatte der, men ble noe blandet sammen med hedenske kulter/nybyggere som kom og bosatte seg hos israelittene. Men samaritanene holdt seg til Pentateuken (de fem Mose bøkene), og til tross for Judas' fiendtligheter, ble de aldri holdt for å være hedninger. Den kjente samaritaner-forakten nevnt i Joh. 4 var blitt slik ved fariseismens inntog cirka 200 f.Kr. og var opprinnelig ikke slik. Det oppstod altså i den mystiske tidsperioden på 400 år mellom Malaki og Matteus evangeliet.

Noen tid etter Samarias fall, holdt Hiskia en stor/utvidet påskefeiring i Jerusalem. I henhold til 2. Krøn. 30, 1 mv.

sendte han invitasjon til både Nord-Riket og til Juda. En mengde av Nord-Rikets folk kom (v. 18). Fem av Nord-Rikets stammer er nevnt ved navn. Det framgår dermed av denne glad-hendelse satt i stand av den gudfryktige kong Hiskia, at den største del av Nord-Rikets innbyggere IKKE hadde blitt deportert.

Ett århundre senere, da kong Josias skulle restaurere templet i Jerusalem, finner vi at han fikk penger fra Nord-Rikets stammer til dette formålet, «..fra Mannasse og Efraim og hele Israels rest» (2. Krøn. 34, 9). Dette bare understreker det faktum som jeg har holdt fram, at det ALDRI var noen total ødeleggende deportasjon av Nord-Riket. Dette er ren menneskelig hjernespin, og må med Bibelen i hånd bare avvises på det mest bestemte.

Både Paulus (Apg. 26, 7) og Jakob viser til Israels tolv stammer i sine skriv. Jakob er ganske rett på sak, i sin åpningshilsen:

«Jakob, Guds og Herren Jesu Kristi tjener, hilser de tolv stammer som er spredt omkring i landene.» Dette ble skrevet cirka år 45 e.Kr., altså 766 år etter at noen av Nord-Riket ble deportert. Nesten åtte århundrer hadde ikke hvisket ut de ti stammer.

Paulus' utsagn i Apg. 26, 9 for Agrippa, om et 12-stamme folk, var omkring år 58-59 – altså 780 år etter deportasjonen.

Alle stammene finnes ennå, men på grunn av ødeleggelsen i år 70 er dem selv uvisse på sin tilhørighet. Dette blir rettet på i Den store Trengsel, se Åp. 7 og endetidens 12 stammer! En jøde vet ikke sikkert om han virkelig er en jøde, og en israelitt likeså usikker på sitt opphav.

Da Jesus begynte å utta sine tolv disipler, er det min lille private teori at han tok dem ut ikke bare på grunn av at de var av grasrota i landet, men at stamme tilhørighet var involvert.

Bare Peters og Judas' og Levis navner indikerer tre av 12-stammene; Simon, som i GT ble skrevet 'Simeon', og Juda (1. Mos. 29, 33-34). Disiplene hadde to Jakob – navnet på den yngste av patriarkene, og peker ikke på noen spesifikk stamme.

Det ble et sterkt brødre-bånd mellom Simeon og hans yngre bror Levi, noe vi ser litt av i kap. 34 der de to sammen tar hevn mot Sikem, en hevitt, som hadde antastet deres søster Dina. Dermed er det sannsynlig at Peter ikke var en jøde (av Juda stamme) men en israelitt, dog ikke Nord-Riket. Simeons landområde var det sydligste av Israel. Da blir det ganske forstemmende når vi inn i dette bildet trekker fram skapjøden Karl Marx, som skrev det ateistiske/kommunistiske beryktede manifest, som hadde sitt egentlige navn Mordechai Levi. Det er jo ikke beviselig, men på grunn av navn-arven i jødisk tradisjon er det høyst sannsynlig at Marx altså var av samme stamme som Moses og Aaron: Israels presteskap! Og var altså det stikk motsatte av Moses, en gudshater og ateist, og en anarkist.

Her leser vi noen utsagn da Jesus tok ut disiplene:

Matt 4, 18-21: «Da han vandret langs Galileasjøen, fikk han se to brødre. Simon, som kalles Peter, og hans bror, Andreas. De var i ferd med å kaste not i sjøen, for de var fiskere. 19: Jesus sier til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere. 20: De forlot da straks sine garn og fulgte ham. 21: På veien videre derfra fikk han se to andre brødre, Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. De satt i båten sammen med sin far Sebedeus, i ferd med å bøte garn, og han kalte dem.»

(Lukas 5 gir oss en fyldigere historie: Jesus gjorde først mirakelet med den store fiskefangsten for å få de fire til å oppgi alt og følge ham der og da).

Og Joh. 1 har en helt annen versjon av Jesu utvelgelse av Andreas og Peter. Det får stå slik det står. De koples først sammen med døperen Johannes, men blir deretter fasinert av Jesus etter at døperen har utpekt ham som Messias. Natanael blir i Joh. 1, 48 erklært av Jesus å være en ekte israelitt. Natanael var kameraten til Filip, som ble evangelist. Men er ikke med i listen nedenfor.

De tolv listes opp i Matt. 10,2-4 og er som følger:

«Først Simon, han som kalles Peter, og hans bror Andreas. Jakob, sønn av Sebedeus, og hans bror Johannes. 3: Filip og Bartolomeus. Tomas og Matteus, tolleren. Jacob, sønn av Alfeus, og Lebbeus med tilnavnet Taddeus. 4: Simon Kananeus og Judas Iskariot, han som forrådte ham.»

Mark. 2, 14 gir oss Jesu kall til Levi. Men Levi – navnet til tross – ses ikke som aktiv prest. Men i stedet satt han i tollboden. Pussig? Og ser vi historien om døperen Johannes, finner vi at hans far – presten – ikke hadde Levi i navn, men Sakarja. Men navn-tradisjonen i jødedommen kommer tydelig fram i Luk.1, 60-61 der de kranglet om døperens navn. Slekten til stede ville kalle ham Sakarja etter hans far, mens Elisabeth protesterte og sa at han skulle kalles Johannes. Hun visste ikke at Gabriel hadde gitt dette navn til faren. Dette var også det navn som Gud hadde velbehag i, og Sakarja, presten, ble gjort stum av engelen Gabriel fordi han ikke trodde ham. Derfor ba han om å få en tavle, og skrev da navnet ned som Gabriel hadde talt til ham om, Johannes. Og dermed fikk han tilbake talens bruk, leser vi. Historien om døperen er en veldig vakker og sann fortelling om samspillet med Gud, hans engler og hans troende menighet...som i dette tilfelle var den gryende messianske jødiske menighet i landet, før aposteltiden.

Allerede ser vi at disse til sammen fire brødre, fra to familier, dermed tar 'plassen' fra to av 12-stamme tilhørighetene i disippelflokken. Så av de 12 disiplene er det to av Israels 12-stammer som aldri ble tatt med. Faktisk tre, når Simon Kananeus tas med. Og legg også til Jakob nummer to, sønn av Alfeus.

Allikevel tror jeg at Herrens utvelgelse av akkurat 12 refererer til 12-stammene og ikke er et tilfeldig tall. Jesus pekte fram mot det som skulle komme i tusenårsriket, med alle tolv stammer og et samlet Israel gjenopprettet. Dette bare som en kuriositet i sammenhengen her. Mangel på konsekvent stammetilhørighet synlig ved navn-tradisjonen, kan nok være et uttrykk for en nasjon der ikke alle ting var i orden, men heller i urede i forhold til Gud. Okkupert av overmakten fra Rom, og med et lederskap oppholdt av fariseerne og saddukeerne, med deres falsklære og vanskjøtsel av Mose lov.

Men altså selve poenget: Ti-stammene i Nord-Riket ble aldri total-deporterte og ødelagt som nasjon av assyrerkongene.

Dette syn er allment fastholdt innen kristenheten, og det mest anerkjente syn på problematikken og saken. De fleste bibellærde, og fra de fleste trossamfunn, ligger helt på linje her. En mengde litteratur finnes, og la meg nevne noen av høy betydning:

Dr. Blunt, Biskopen av Bradfords bok «Israel in World History», og ikke minst omskrevet i Clarendon Bible under tittel «The Decline and Fall of the Hebrew Kingdoms». (Førstnevnte er gammel, 1927, og man må dermed prøve biblioteker).

Hvor kan etterkommere av de få isrealittene ha blitt spredt?

Selv om bare cirka 2,0 % av den totale befolkningen i Nord-Riket/Samaria ble spredt i de tiliggende nasjoner slik jeg nevnte ovenfor, så ble de altså spredt. Jakob skrev «...spredt

i landene».

Da tenker vi selvsagt helt naturlig dithen at vi spør oss: Spredt hvor hen?

Og da må vi ikke sette likhetstegn mellom spredt og assimilerte. Det er her mange har bommet helt. De ble ikke nødvendigvis blandet inn og assimilert med hedningeslekter.

Gud, ved sin profet Amos, kalte det heller...at de skulle *«ristes blant alle folkeslag, slik en rister med et såld (melsikter/kornsikter)»*

Dette betyr – kjære leser – at Gud ved å SIKTE UT Israel fra folkene de har bodd iblant, at de IKKE er blitt assimilerte, men holdt helt i skikk som ekte etterkommere av ti-stamme folk fra Sankeribs tid 721 f. Kr.! Og husk nå at Sankerib ikke ødela Nord-Riket, men fjernet/deporterte nesten 30 000 av innbyggerne kun. Bare 3,7 prosent av deres militærstyrker, eller 2,0 prosent av hele befolkningen.

La meg sitere Amos 9, 8-9:

«Se, Herren Herrens øyne er vendt mot dette syndige rike (Nord-Riket), og jeg vil utslette det av jorden (les: Landet). Men JEG VIL IKKE HELT utslette Jakobs hus (Israel), sier Herren. 9: For se, jeg befaler at Israels ætt skal ristes (siktes) blant alle folkeslag, likesom en rister (sikter) med et såld, OG IKKE ETT KORN FALLER TIL JORDEN.»

Det er hos flere bibelhistorikere hevdet at etterkommere av ti-stammene kom helt til både Vest-Europa og via Atlanterhavet over til USA.

Assyrerne selv kalte disse etterkommere blant annet for Skytere, ja faktisk en assyrisk versjon av Isak, Jakobs far, ble de kalt for, Iskossa (i engelsk, Iskuza). Paulus visste tydelig om dette, da han nevner utjevningen av forholdet mellom hedning og jøde i Kol. 3, 11 – altså skrevet etter

Israel/jødernes fall fra Gud da Paulus var i Rom år 62:

«Her er ikke greker (hedning) eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, SKYTER, trell, fri – Kristus er alt og i alle.»

Dette er trosstatus for den inneværende tidshusholdningen med den frie nådefrelsen og himmelen der oppe som frelseshåp: Etnisitet er uvedkommende, bare troen på Kristus er det som nå gjelder. Menigheten er altså ikke koplet til Israels/jødernes håp om et kongerike på jord, men vi har himlene over himlene (*gresk, epiuranos*) som frelseshåp. Vi skal ha vårt sinn rettet opp mot Kristus og det himmelske, og ikke det som er på jorden, Kol. 3, 1-4.

Så ja, det er godt mulig at flere av disse ti-stammene fra assyrertiden kan finnes i både Europa og USA. Det er ikke usannsynlig. Men de er allikevel i stort flertall av dem, holdt i rettlinjert arve rekke og er ikke assimilerte.

Jesaja profeterte om deres tilbakekomst til endetidens Israel og Tusenårsrike, i Jes. 49, 6: (Det er Jesus som konge i Israel som omtales)...

«Det er for lite at du er min tjener til Å GJENREISE JAKOBS STAMMER og føre den frelste rest av Israel tilbake. Så vil jeg da gjøre deg til et lys for hedningefolkene, for at min frelse må nå til jordens ender.»

Her omtales også selve hovedhensikten med å ha dannet et folk som Israel og jødene (alle tolv stammene) – nemlig at de skal betjene hele verden i tusenårsriket ...hedningefolkene vil da lene seg til Jesus, kongen i Jerusalem og hans betrodde medtjenere 12-stamme folket, som er blitt kongelige prester for Gud og Kristus (se 2. Mos. 19, 5-7).

De kommer til syne i Åpenbaringsboken 7, der endetidens 12-stamme folk listes opp 12000 fra hver stamme, og de er innvidd til Gud i profetisk sølibat og er dermed også en førstegrøde av det nye millennium-Israel som skal få Jesus

som konge over seg når han kommer tilbake fra himmelen.

Og når Det nye Jerusalem kommer ned fra himmelen etter at tusenårsriket er avsluttet, finner vi at det har 12 porter etter Israels 12 stammer, Åp. 21, 22.

Hva driver de med i vår tid rent åndelig talt, og som opptar Herren sterkt?

Esek. 36 avslører at de har gjort felles sak, både ti-stamme etterkommerne og jødene (de fra Syd-Riket, Juda, Benjamin, Levi)...de blir anklaget for å ha drevet Kristus-hat og bespottelse av ham i århundrene med spredningen i verden!

Esek. 36, 23 viser at Kristus ved Den store Trengsel – kalt en hevners dag fra Gud i Jes. 62, 2 – skal hevne sitt hellige navn mot Israel og jødedommen:

«Jeg vil hellige mitt store navn (Kristus), som er blitt vanhelliget blant folkene, det SOM DERE HAR VANHELLIGET blant dem. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, sier Herren Herren, når jeg helliger meg på dere for deres øyne.»

Verden vil forstå at straffeaksjonen (Den store Trengsel, ref. Matt. 24ff) mot Israel (sionistene, nasjonen først og fremst) i endetiden er en hevn fra Herren, og det skaper ærefrykt for Kristus i hele verden. Ateismen og gudsfornektelsene vil nok få seg et kraftig skudd for baugen!

Det er høyst sannsynlig at det blir de to profetene i Åp. 11 (som er Moses og Elias nedkommet fra himmelen for å gjenreise og straffe Israel) som vil ha evne og kraft til å sette i rett skikk et 12-stamme folk slik vi ser i Åp. 7. Moses og Elias er profeter overnaturlig utrustet av Gud Herren til å se hvem som er hvem, og eksakt hvilken stamme den enkelte tilhører. De 144 000 må innfri minst to krav, det ene er at de må være ekte etterkommere av Jakobs sønner, og det andre og minst like viktige krav er at de må tro på

Jesus Kristus som Israels rette Messias. Paulus lærte at bare den troende jøde var Abrahams barn, og den vantro var forbannet bort fra Gud.

Abrahams-løftet om å bli far til mange nasjoner

Ja, hva har nå Abraham å gjøre med 'De ti tapte stammene' ?

Dette tar jeg opp ganske enkelt fordi fløyen som tror på den oppdiktete teori om de ti tapte stammer (at det var en total assimilering mv.), mener at dette er en oppfyllelse av Abrahams-løftet, og dermed er han blitt 'far til mange nasjoner' gjennom de ti stammenes spredning i verden.

Det menes altså i fullt alvor at den kristen-kulturelle vestlige verden er etterkommere av de tapte stammene. Vi er altså israelitter på en måte...og dermed er vi inne i landløftet også gitt Abraham. (Dette er det også som har skapt den beryktede British-Israel sekten i England, bare med den forskjell at disse alene og ikke andre, hevder de er Guds Israel). Inkludert det utvidete landområdet slik det skal bli i Tusenårsriket fra Eufrat til Nilen. Noen trekker dette til de grader inn i ytterligheter, at man hevder at de frelste kristne skal føres ned til disse landområder. De tror for ramme alvor at den nådefrelste kristne skal havne i Jesu Kongerike her på jord. Mens Paulus klart peker på en frelse som tar oss opp i det himmelske, der oppe (gresk: epiuranos) – for hvilket han ber oss å ha vårt sinn innrettet mot dette store håpet, og ikke det som er på jord (Kol. 3, 1-4).Jeg ville gjenta dette viktige poenget i troslæren i evangeliet til oss.

Man uteglemmer at Abraham, etter Saras død, giftet seg med Kettura og fikk barn, og disses etterkommere er en del av araber-verden i vår tid. Aril Edvardsen nevner disse ting i en av sine mange bøker. Jeg ønsker ikke her å forfølge dette, for det er irrelevant i forhold til evangeliet. Du kan google om dette på nettet. Dermed er store deler av

landet lovt Abrahams etterkommere besatt, av hans egne folk allerede. De fleste kapret av muslimsk tro. Dermed er det en umulighet at cirka 700 millioner kristne skulle kunne emigrere dit ved Jesu gjenkomst på jord. Det er helt ute av proporsjon og ute av bibelsk sammenheng.

Bibelens oversettelse er gjenstand for mye diskusjon.

Det er mye som er helt ute av lage i oversettelsene, ikke minst dette med Abraham og å bli «Far til mange nasjoner». Altså, slik dette tolkes av disse som mener den vestlige verden er israelitter.

Uttrykket i 1. Mos. 17, 4-6 om å bli «Far til mange nasjoner» menes ikke verdens nasjoner i vanlig forstand. Det henvises til Israels tolvstamme-folk. Dette bekreftes jo også indirekte og allikevel tydelig, i Mose lov ved forbudet om assimilasjon (å blande seg med hedningefolk). Hvis nå Abrahamsløftet er blitt oppfylt ved at Herrens folk, Israel, har gjort IMOT Mose lov og blandet seg, da er jo dette en total motsigelse. Man oppfyller ikke loven ved å bryte loven. For, sier Paulus, løftet ble tatt inn i Mose lov som en del av Sinai-pakten.

En avklaring om dette gis oss i 1. Mos. 35, 11-12 hvor Gud gjentar 'Abrahamsløftet' for Jakob, og peker ut hans tolv sønner som det som skulle bli en mengde folkeslag (bare folk innen tolvstamme-rammen):

«Jeg er Gud Den Allmektige. Vær fruktbar og bli tallrik. Et folk, ja, en mengde med folkeslag skal stamme fra deg, og konger utgå fra dine lender. 12: Og det land som jeg gav til Abraham og til Isak, til deg vil jeg gi det, og til din slekt etter deg vil jeg gi landet.»

Det jeg sier er egentlig: Disse utrolige teoretikerne som kjører hardt på dette israel-tøvet og de tapte ti stammer osv., er rett og slett ikke gode nok i å lese den Bibel de gjerne roser seg av. De er unøyaktige i forhold til å få

Bibelen til å stemme for seg. De må la seg omskolere og oppgradere i kunnskap, men vil de?

Mitt tips: Hør ikke på slike eventyrfortellere. Tro heller Bibelens ord om den frelse vi er gitt ved tro, og betrodd til oss gjennom Paulus og hans skriv Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Disse er det menigheten har fått å holde seg til i forhold til frelses- og tros lære. Etnisitet har intet å gjøre med den kristne menighet på jord!

Av Jan Lilleby

Med referanse til en leder-artikkel i Troens Bevis blad for juli 2015, med tittel «Israel og menigheten hører sammen», av Sten Sørensen, redaktør.

Dessverre for Sten Sørensen og dermed også Rune Edvardsen i Troens Bevis, så inneholder hans leder-artikkel en rekke feilaktige utsagn, ja – faktisk ubibelske påstander.

Det trengs at noen kan imøtegå slike ting. Han kan vel muligens ha skrevet artikkelen i god tro, men det hele blir bare så totalt feil. Jeg anbefaler godeste Sørensen og atter å sette seg på skolebenken og finne ut av Bibelens grunnlære om Israel, paktene, betingelsene Gud stilte for at de kunne oppholde seg i landet og andre viktige ting i saken. Vi må alltid søke sannheten i Bibelen, og er dermed tvunget til å unngå å hoppe over ting som man finner korrektivt til egne feiloppfatninger. Slik er det dette skal fungere.

Jeg vil sitere fra artikkelen i utvalgte avsnitt, men tror at intet skal bli dratt ut av sin sammenheng.

Punkt 1:

Tittelen på artikkelen er en helt feil påstand. Israel, av flere grunner enn bare én, hører absolutt ikke sammen med menigheten, som av Paulus kalles for «Ett nytt menneske» (Ef. 2, 15), eller for «Kristi legeme» (Ef. 1, 22-23; Kol. 1, 18, 24) – som begge er uttrykk for den menighet som er innstiftet ved Paulus og den åpenbaring Kristus gav ham om dette (Ef. 3, 1-9).

Gud har nemlig den ordning at Israel skal inn i et jordisk kongerike, som vi gjerne betegner som «Tusenårsriket». Dette skjer ved Jesu annet advent, se Dan. 2, 44.

Mens menigheten slik den framstilles ved Paulus' åpenbaring til oss, skal inn i himmelen der oppe hos Kristus. I menigheten finner vi ikke Israel som nasjon, men bare den frie individuelle jøde kan ved tro bli innlemmet i menigheten og vil dele frelseshåpet til alle øvrige etniske grupper som har kommet til tro på Kristus. (Kol. 3, 11)
Israel skal være på jorden, menigheten skal være i himmelen. Det er helt sikkert!

Det er også slik at i hele menighetens tid på jord så finner man Israel (nasjonen) som fallen og spredt i verden, og i unåde hos Gud. At det finnes cirka 12000 troende messianske jøder der, rokker ikke ved dette faktum. Rom. 11, 11 taler om den tids proselytter (grekere) som Paulus tillot å slutte seg til den messianske troende menighet...og der holdes det helt motsatt orden: Israel og hedninger hører ikke sammen. For les bare: «Men ved deres fall (Israel) er frelsen kommet til hedningene...». De framstilles altså ikke som i sameksistens, men den jødiske del måtte først regnes FALT BORT før en proselytt kunne ta dennes plass i den messianske frelsestroen (denne tro må ikke forveksles med vår frie nåde).

I Ef. 2, 15 finner vi at skilleveggen mellom hedning og jøde ble revet ned, og dermed mistet Israel sin for-prioritet som en Guds nasjon, og har ikke siden den tid (Paulus i Rom omkring år 62 e. Kr.) vært regnet som en sådan. De ble

degradert ned til bare å være én av nasjonene, og ikke lenger over nasjonene! Dette er ultra-viktig å få med seg for en som er interessert i Bibelens sannhetsord. De ble på grunn av Kristus-fornektelsen (nasjonalt) kastet ut av landet og spredt i verden fra år 70 under Titus. Og dermed kommer vi til neste punkt.

Punkt 2:

Sitat fra artikkelen: *«Det er viktig å forstå at Gud gav jødene landet Israel, og at Han har utvalgt dem som et folk for seg. Dette har etter min mening en tydelig forankring i Bibelen. Vår støtte og velsignelse til Israel er derfor ikke basert på om staten Israel gjør alt rett i alle ting, eller på hva verdensopinionen måtte mene, men på Guds velsignelse!».*

For en bibelleser som ikke har studert i profetordet HELE SAMMENHENGEN med hva som gjelder Israel, lydighet til Gud og hans lov og betingelsene i paktene, så kan man kanskje i uvitenheten komme i skade for å si seg enig med slike påstander. Joda, Gud gav Israel landet og de kunne ta det i eie. Men før det kom så langt i historien, mens Moses og Aaron ennå ledet folket ute i Sinai, ble hebreerne konfrontert slik: VELG i dag mellom velsignelsen eller forbannelsen.

Dette er en erkesynd hos ivrige kristen-sionister: De er så ukyndige i Guds profetord, at de glemmer at paktene hadde to sider! De måtte vise lydighet til Herren i alle ting, og senest i nasjonalhistorien ble de bedt om å lyde Jesus Kristus som deres Messias. Moses pekte på dette særskilt som essensen i å velge 'Velsignelsen' – de måtte som nasjon ta imot Guds Messias, Jesus. (5. Mos. 18ff, se Apg. 3, 22-23).

Sørensen gjør her en skikkelig erketabbe...og det er ufattelig at en så erfaren pastor og betrodd redaktør kan finne på å være så *tom for husk* omkring profetordet. Dette er trist.

5. Mos. 4, 25-26 sier mye: *«Når du får barn og barnebarn, og*

dere blir gamle i landet, og dere handler så ille at dere lager et utskåret bilde av noe slag, og dermed gjør det som er ondt i Herrens, deres Guds øyne og egger ham til vrede, så tar jeg i dag himmelen og jorden til vitne mot dere at dere for visst skal utryddes av det landet som dere nå drar inn i over Jordan og skal ta i eie. Dere skal ikke leve mange dager der.»

De ble 'utryddet av landet' (deportert/jaget ut ved flere anledninger) – og sist som nevnt ovenfor, da den store diasporaen begynte i år 70. De ble forjaget og ødelagt og sendt som slaver samme kalenderdag som da Nebukadnesar tok dem i 597 f. Kr., den 10. september.

Sørensen skriver som om det skulle være Gud som i vår tid, siden Israel tok tilbake Palestina i 1948 via FN mandatet, har gitt dem landet tilbake uten videre. Men det har ikke Gud gjort. Dette er sionistenes egenmektige handling, og har ingen sanksjon hos Gud, tvert imot.

Hva skal til for at Israels nasjon kan få Guds fulle nasjonale velsignelse og lovlig ta landet i eie igjen? Jo, de må ta imot deres Messias, Jesus Kristus – og Bibelen viser at dette skjer ikke før Den store Trengselstiden kommer over landet og den falske messias Antikrist kommer for å forføre dem og ødelegge.

65 % av jordens jødiske befolkning bor andre steder enn i Israel. Det er en falsk påstand å si at 'Nå er Israel tilbake igjen i landet'. I Bibelens profetier forutsettes at hele den troende jødedom skal finnes i Israel idet Jesus innstifter Tusenårsriket ved sitt komme.

Palestinerne og andre folk har hatt Guds tillatelse/besyv til å bruke og bo i landet i jødernes fravær, det vil si til sammen 1600 år. De har altså hundre år lenger ansiennitet enn jødene selv.

I Jesu lignelse om Kongens utsendinger i Matt. 22, 7 finner

vi at Kongen (Kristus) ble vred og sendte sine hærer (romerne) for å drepe forfølgerne, fariseerne, og sette ild på deres by, Jerusalem. Dette ble oppfylt i år 70. Og i Luk. 13 liknelsen om det fruktløse fikentreet, bilde på det vantro Israel, gis det at treet skulle hugges ned, for det fikk ikke lov å stå der og utarme jorden. Jesu egne ord. Dersom de ikke trodde på ham, deres Messias, MÅTTE DE UT AV LANDET. Den romerske stridsøks hugget bokstavelig talt ned det fruktløse (troløse) Israel og ødela dem.

Da er det enkelt å forstå at for å kunne ta landet rettmessig i eie, må de først ta imot Messias og tro ham. Og dette skal skje gjennom den profeterete trengselstiden for Israel. Det skal ut av trengselen komme et nytt Israel, der de alle tror Jesus som Messias, og de får sitt kongerike slik det var lovt ved profetene.

Til dags dato har dette ikke skjedd, og dermed vet vi at de har tatt landet på ulovlig vis sett med Guds øyne, selv om FN har gitt dem det fra 1948.

Vi må ha med 5. Mos. 28, 68 som er en profeti som ble oppfylt i årene 70-71 e. Kr. da romerske skip sendte tusenvis av fanger fra krigen (mest menn over 17 års alder iflg. Josefus' bok Den jødiske Krig):

«Herren skal føre deg tilbake til Egypt på skip, den vei som jeg sa deg at du aldri mer skulle få se. Der skal dere bli budt ut til dine fiender som treller og trellkvinner, men det er ingen som kjøper.» (Hos. 8, 13 bekrefter profetien).

Dette skjedde, og slavemarkedet i Aleksandria ble sprengt og de måtte la de fleste av dem gå, og de kom rundt om i Romerriket og Midt-Østen.

Men Gud gav dem landet opprinnelig, ja. Og dessverre tapte dem det på grunn av at *de ikke var lydige mot Herren* deres Gud, og de ville ikke ta imot Jesus Messias. Paulus leste dem Jes. 6 som sier om jødernes katastrofale og endegyldige

avvisning av Jesus:

Apg. 28, 27: *«For dette folks hjerte (Israel) er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet, og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem».*

Etter disse ord, nedtegnet av Lukas sammen med Paulus i Rom år 61-62, finner vi ikke noe i bibelsk tidslinje der Gud taler til dem, eller viser samfunn med Israel som nasjon. Det er tyst fra himmelen!

Jeg kunne kommentert mye annet fra Sørensens leder-artikkel, men dette får holde nå.

Poenget er at vi ikke må underslå viktige bibelsannheter, verken i omtale av Israel eller i omtale av menigheten.

Skal vi – slik Sørensen antyder – drive og velsigne og støtte et Jesus-fornektende og Jesus-bespottende talmudisk Israel? 80% av Israels folk har Talmud som religion, (den er Israels offisielle religion) og i den kalles Jesus for en bastard og som nå kokes i ekskrementer i helvete, og Maria er en løsaktig kvinne som fikk Jesus ved å ligge med en romersk offiser.

Nei, slik må ikke en kristen gjøre, støtte den bespottende og kristus-foraktende jødedom. Støtt heller de messianske Jesus-troende jødene, som lider konstant forfølgelse i det 'demokratiske' Israel! Les Esek. 36, 23 – der vi finner at Kristus vil i trengselstiden der framme hevne seg imot Israel til spott og spe i påsyn av verdens nasjoner, fordi de *vanæret hans hellige navn ute hos de nasjoner der de oppholdt seg, i hele deres tid som spredte*. Og dette Israel er det blant andre Sten Sørensen vil oppfordre kristne til å velsigne og støtte! Kan noen forstå seg på slikt? Kristus vil straffe dem (Israel) strengt, men vi skulle altså drive på og velsigne dem *mens de holder på med denne spotten* som

de skal bli straffet for. ???

Vi må høre på Paulus, som jo gav oss evangeliets ord, han er vår apostel skrev han. Hedningenes apostel og lærer. Han kalte de vantro jødene for vantroens barn, og ba oss heller å refse dem enn å løpe med dem i deres onde ærend:

Ef. 5, 6-7: «La ingen bedra dere med tomme ord! For det er jo på grunn av disse ting at Guds vrede kommer over vantroens barn. Gjør derfor ikke felles sak med dem!»

Ef. 5, 11 legger til: «Ta ikke del i mørkets ufruktbare gjerninger, men REFS DEM HELLER!»

Tilslutt: Sten Sørensen uttrykker bekymring for de neste generasjoner i forhold til å forstå profetordet, og nevner dette mot slutten av artikkelen:

«Hvordan kan vi få den unge generasjon til å forstå og bli glad i profetordet?»

Da har jeg et bra forslag til Sten Sørensen: Hva med og selv først sette seg skikkelig inn i profetordet, før du skal prøve å få andre til å gjøre det? Har du tenkt over dette?

Nå har jeg gitt deg en enkel hjemmelekse som du kan øve deg på, og kanskje vil du tilslutt kunne bli et godt eksempel slik at de yngre får lyst til å lære seg Guds Ord? Hvem vet!

Israel og menigheten hører ikke på noen måte sammen, men Herren har allikevel en frelse for dem begge. Israel på jorden, og menigheten i himmelen.